

ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Οἱ βάτραχοι ἀπηύδησαν νὰ ᾔναι δημοκράται,
καὶ πατρικὴν ἐπόθησαν ἐδραίαν βασιλείαν.
«Δὲν θέλομεν τὴν φλύαρον, ἐβόων, ἀναρχίαν.
»Διὰ κοᾶξ καὶ βρεκκεκεῖς λαὸς δὲν κυβερνᾶται.»

Καὶ εἰς τὸν Δία ταπεινάς ἀπέτειναν δεήσεις·
«Ζεῦ πάτερ, εὐεργέτησον τὸ γένος τῶν βατράχων.
»Δὸς βασιλέα εἰς ἡμᾶς, καὶ δὸς κορμὸν ἢ βράχον.
»Εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ γένους μας αἱ αὐτοκυβερνήσεις!

»Σαπρὰ τὰ πάντα παρ' ἡμῖν, ἀνάπλεα ἐρίδων.
»Νυχθημερὸν κραυγάζοντες, σηπόμεθα εἰς ἔλη.
»Δημαγωγοὶ διὰ κενῶν μᾶς βόσκουσιν ἐλπίδων.
»Ὅλοι κοάζουσιν ἀρχὰς, πλὴν ἀφορῶσ' εἰς τέλη.»

Κ' ὑπεμειδίασεν ὁ Ζεὺς, καὶ ἔφριξεν ἡ λίμνη,
κ' εἰς τὰ νερά της κόπανος κατέπεσ' ἐστεμμένος.
Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις εἰς τὸ κοάζον γένος!
Γῆν καὶ ἀέρας πλήττουσι ζητωκραυγαὶ καὶ ὕμνοι.

Καὶ ἐκ τελμάτων καὶ λιμνῶν καὶ ποταμῶν καὶ λάκκων
μέ προθυμίαν ἔτρεχον καὶ μέ σπουδὴν μεγίστην
τῶν αὐλοδούλων αἱ φυλαὶ καὶ τῶν αὐλοκολάκων,
κ' ἐπώλουν ἀφροσίωσιν, καὶ μετεπώλουν πίστιν.

«Τί βασιλεύς! Ὁ εὐτυχῆς λαὸς ἐκοινολόγει.

» Ἄν ἦσαν ὅλοι τῶν ἐθνῶν τοιοῦτ' οἱ κυβερνῆται!

» Δὲν θέλει πολυτέλειαν, δὲν δαπανᾷ, δὲν τρώγει,

» δὲν ἀδικεῖ, δὲν τυραννεῖ, καὶ οὐδὲ κἄν κινεῖται.»

—

— «Ναί, δὲν κινεῖται, ἤρχισεν ὁ φθόνος τονθορίζων.

» Τὸ βλέπομεν. Παννύχιος δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶται,

» ἀκόμη καὶ πανήμερος ὁ τοὺς λαοὺς ὀρίζων.

» Νὰ ἦναι πρέπει ἄγρυπνοι οἱ τῶν λαῶν προστάται.

—

» Τὸν βασιλέα θέλομεν τῆς πολιτείας στύλον,

» ἀλλ' ὅχι στύλον ξύλινον· νὰ σείηται, νὰ πράττη,

» ν' ἀμείβῃ καὶ νὰ τιμωρῇ, νὰ κυβερνᾷ κατὰ τι,

» νὰ ἐννοῶμεν ὅτι ζῇ. Αὐτὸς εἶν' ὅλος ξύλον.»

—

Καὶ, ὡς συνήθως, ἡ μικρὰ φωνή των εἰς μεγάλην

ἐκορυφώθη βαθμηδόν, καὶ οἱ λιμνοπολῖται

ἐπὶ τὰς πύλας τοῦ Διὸς προσέφυγον καὶ πάλιν,

ἄλλον μονάρχην θέλοντες, μονάρχην νὰ κινῆται.

—

«Μὴ τοῦτον τὸν ἀναίσθητον, μὴ τοῦτον τὸν γελοῖον!

» Δός μας μονάρχην κραταιόν, ὦ Ζεῦ μεγαλοδότα!

— «Μ' ἐξεκωφάνατε, καλοὶ,» ὁ Ζεὺς τοῖς εἶπε, κλείων

διὰ τῶν δύο του χειρῶν τ' ἀμβρόσιά του ὦτα.

—

«Μονάρχην σᾶς ἐχάρισα· ἐκεῖνος δὲν σᾶς φθάνει;

» σᾶς δίδω ἄλλον. Ἔχετε υἱείαν. Καὶ τοῦ χρόνου.»

Καὶ πελαργὸς καλλίπτερος ἐξ οὐρανοῦ ἐφάνη,

καὶ ἐπιστήμως ἔλαβε τὴν κατοχὴν τοῦ θρόνου.

—

Τί εὐτυχία! Ἐλαβον, λοιπὸν, ὥς ἐποθεῖτο,
ἔχοντα πόδας καὶ πτερὰ καὶ ῥάμφος βασιλέα.
«Ὁ ἄλλος ἦτον τύραννος, κακὸς», ἡ νεολαία
ἐκραύγαζε: Καὶ τ' ὄνομα αὐτοῦ ἀπωλεσθήτω.»

—
Αὐτὸν δὲ εἰς τὰ κύματα ὥς εἶδαν καταδύντα,
«Σὺ, σὺ ἐπλάσθης, ἐκραζον, σὺ μόνος ἵνα ἄρχης.
»Εἶσαι τοῦ ἔθνους ὁ σωτὴρ, τῶν μοναρχῶν μονάρχης.»
—«Καλὸν· πλὴν μὴ φωνάζετε», ὁ πελαργὸς ἀπήντα.

—
Νὰ μὴ φωνάζουν ἔλεγε καὶ ταῦτα πρὸς βατράχους!
Τὸν ἔπαινόν του ἔψαλλον δεκαπλασιασθέντα
ἐν ὅσῳ ἔλεγεν. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνος μετὰ τάχους
διὰ τοῦ ῥάμφους κυνηγῶν τοὺς ἀπειθεῖς ἐκέντα.

—
Αὐτὸ τοὺς δυσηρέστησεν. Ἀλλ' ἂν ἐμεμφιμοῖρουν,
ὁ βασιλεὺς των ἔβλεπε δριμύ, καὶ ἐπελέκα.
Οἱ δὲ ταραχωδέστεροι ἂν στάσεις ἐπεχείρουν,
περιοδεύων, ἔτρωγεν ἐκείνους δέκα δέκα.

—
Τρόμος καὶ φόβος τὸν ὑγρὸν κατεῖχε τώρα τόπον.
Οἱ πελαργοὶ δὲν παίζουσιν οὐδὲ πολυκοιμῶνται.
Οἱ βάτραχοι ἐστέναζον κρυφίως, κ' ἐσιώπων,
καὶ ἤρχισαν τὸν κόπανον νὰ συχνοενθυμῶνται.

—
Καὶ πρὸς τὸν Δί' ἀνέκραξαν· «ὦ Ζεῦ κεραυνοπλήκτα,
»δὲν θέλομεν τὸν πελαργόν. Πάρα πολὺ κινεῖται.»
Ἀλλὰ χασμώμενος ὁ Ζεὺς τοῖς εἶπε: «Καλὴν νύκτα!
»Ἀλλοτε πρῶτον σκέπτεσθε, καὶ ἔπειτα ζητεῖτε.»

